

РЕШЕНИЕ

№ 1889

гр. Варна, 15.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, V СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Деспина Г. Георгиева
Членове: Златина Ив. Кавърджикова
Иванка Д. Дрингова

при участието на секретаря Доника Здр. Христова
като разгледа докладваното от Златина Ив. Кавърджикова Въззивно гражданско дело № 20213100501782 по описа за 2021 година
за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по въззивната жалба на „Транспортно строителство и възстановяване“ ЕАД, ЕИК 205677435 със седалище и адрес на управление гр. София, район „Н.“, ул. „К.Б.“, № 14, представлявано от изпълнителния директор Б.Н.ДЖ., действащ чрез управителя на „Транспортно строителство и възстановяване“ ЕАД-клон Варна-Д.М.С., чрез пълномощника адв. Ат.А., против решение № 260642/12.10.2020г., поправено с решение № 262040/23.0-6.2021г., двете постановени по гр.д. № 14461/2019г. на ХХХ състав на ВРС, **в частта**, с която е признато за незаконно уволнението на Н. ИВ. Т., ЕГН *****, с адрес: гр. Варна, ул. „***“ извършено със Заповед № РД-09-93/15.07.2019 г. на управителя на „Транспортно строителство и възстановяване“ – клон Варна – Д.С., на осн. чл. 328, ал. 1, т. 2 КТ, поради съкращаване на щата и е отменено, на осн. чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ; **в частта** с която Н. ИВ. Т., ЕГН *****, с адрес: гр. Варна, ул. „***“ е възстановена на заеманата преди уволнението длъжност „юрисконсулт отдел „Управление““ в ДП „Транспортно строителство и възстановяване“, Клон – Варна, на осн. чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ **и в частта** с която „Транспортно строителство и възстановяване“ ЕАД, ЕИК 205677435 със седалище и адрес на управление гр. София, район „Н.“, ул. „К.Б.“, № 14, представлявано от изпълнителния директор Б.Н.ДЖ. е осъдено да заплати на Н. ИВ. Т., ЕГН *****, с

адрес: гр. Варна, ул. „*** сумата от 5 649,61 лв., представляваща обезщетение за оставяне без работа поради незаконно уволнение за не повече от 6 месеца, на осн. чл. 344, ал. 1, т. 3 вр. чл. 225, ал. 1 от КТ.

Счита обжалваното решение за неправилно, незаконосъобразно и необосновано. Съдът е приел, че уволнението е незаконосъобразно само на едно основание-неполучено предварително съгласие на синдикатите за уволнение на ищцата, която е синдикален член. Неправилно е прието ,че липсва предварителното съгласие. Неправилно е интерпретиран и събрания доказателствен материал по делото.

Моли се да бъде отменено първоинстанционното решение в обжалваните му части, като тези искиви претенции бъдат отхвърлени, ведно с присъждане на сторените разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК е постъпил писмен отговор от Н. ИВ. Т., ЕГН ***** от гр. Варна, ул. „***, чени бележките на адв. Кр.П., с който оспорва подадената от „Транспортно строителство и възстановяване“ ЕАД, ЕИК 205677435-София въззивна жалба, като неоснователна. Обжалваното решение е законосъобразно, правилно и обосновано и се моли да бъде потвърдено в обжалваните части.

В с.з. на 12.10.202г. въззивното дружество „Транспортно строителство и възстановяване“ ЕАД, чрез адв. Ат.А. поддържа въззивната си жалба, а въззиваемата Н. ИВ. Т. лично-писмения си отговор, становища залегнали и в представените от двете страни писмени защиты.

ВОС констатира следното:

В исковата си молба ищцата Н. ИВ. Т., чрез адв.Кр.П. излага, че със заповед № РД-09-93/15.07.2019г. е прекратено трудовото й правоотношение, считано от 16.07.2019г. , на осн. чл. 328, ал. 1, т. 2 от КТ, във връзка с чл. 326, ал. 2 от КТ- поради съкращаване в щата и връчено предизвестие № 866/15.07.2019г.

Твърди, че не е налице съкращаване в щата, няма взето решение за това от работодателя. Представлява злоупотреба с право, понеже не са налице основанията да бъде съкратен щатът на длъжността „юрисконсулт“. Работата е много и не може да бъде възлагана на други лица без юридическо образование. След 29.05.2019г. става преобразуване на държавното предприятие в търговско дружество по реда на чл. 123 от КТ. Не се знае къде, в кой клон ще се изпълнява длъжността „юрисконсулт“ след преобразуване. Дори и да е извършено реално съкращаване, не е извършен подбор. Оспорва и законосъобразността на подбора. Не е спазено изискването на чл. 11, ал. 2 от КТД, като се прекратява трудовото правоотношение с работещите в предприятието, само като се освободят работещите пенсионери, каквито са 50% от щатния състав. Не на последно място се твърди, че не е спазена разпоредбата на чл. 11, ал. 4 от КТ, като не е взето към момента на уволнението съгласието на синдиката, в който членува- КНСБ. Не е спазена по този начин закрилата по чл. 333, ал. 4 от КТ.

Моли се да бъде отменена заповедта за уволнение № РД-09-93/15.07.2019г., да бъде възстановена на заеманата до уволнението длъжност „юрисконсулт“ и работодателят да

бъде осъден да ѝ заплати обезщетение за времето, през което е останала без работа в размер на 7452.12лв. или 6 БТВ от 1242.02лв., в какъвто размер е било БТВ за м.юни 2019г., ведно със законната лихва, считано от датата на завеждане на исковата молба в съда до окончателното изплащане на задължението. Иска работодателят да бъде осъден да ѝ заплати обезщетение за неспазен срок на предизвестие в размер на 1199.55лв., на осн. чл. 220 от КТ, ведно със законната лихва, считано от датата на завеждане на исковата молба в съда до окончателното изплащане на задължението, обезщетение за неизползван платен годишен отпуск в размер на 1043.06лв., на осн. чл. 224 от КТ, ведно със законната лихва, считано от датата на завеждане на исковата молба в съда до окончателното изплащане на задължението и обезщетение по чл. 222, ал. 1 от КТ и чл. 52, ал. 3 от КТД, начислено в трудовата ѝ книжка, но неизплатено до момент в размер на 1884.96лв. Претендира присъждане и на сторените по делото разноски.

В срока по чл. 131 ГПК е депозиран писмен отговор от ответника „Транспортно строителство и възстановяване“ ЕАД-София, ЕИК 205677435, представлявано от Б.Н.ДЖ., действащ чрез управителя на „Транспортно строителство и възстановяване“ ЕАД-клон Варна-Д.М.С., чрез пълномощника адв. Ат.А., като излага съображения за неоснователност на предявените иски.

Не оспорва твърдението, че Н. ИВ. Т. е била в ТПО от 2001г., заемайки длъжността „Юрисконсулт, че ответното дружество е неин работодател и правоотношението е прекратено, считано от 16.07.2019г. В заповедта за уволнение са били начислени полагащите ѝ се обезщетения по чл. 220, ал. 1 от КТ и по чл. 224 от КТ за непользвания от нея платен годишен отпуск от 20 дни, както и че е била синдикален член. Всички останали твърдения в исковата молба работодателят оспорва, както и исканията за присъждане на посочените от ищцата обезщетения.

Възразява срещу твърдяната липса на съкращаване в щата. В новото щатно разписание, в сила от 15.07.2019г. длъжност „юрисконсулт“ няма. Възразява срещу твърдението, че е извършено злоупотреба с правото на уволнение. Работодателят не е извършвал подбор, но не бил и длъжен, понеже длъжността „юрисконсулт“ е била единствена и няма сходни други длъжности. Работодателят своевременно е изпълнил задължението си по чл. 11 от КТД, като е постъпило становище вх. № 775/15.07.2019г. на синдикален председател на „ТСВ“ ЕАД, издадено въз основа на протокол от 15.07.201 от заседание на синдикалната организация при „ТСВ“ ЕАД клон Варна към Синдикат „ТСВ“ при СТСБ-КНСБ, с който на осн. чл. 333, ал. 1, т. 4 и чл. 11, ал. 4 от КТД, Синдикалният комитет е дал съгласие за прекратяване на ТПО на Н. ИВ. Т..

Неоснователно е твърдението, че е нарушена разпоредбата на чл. 11, ал. 2 от КТД. Длъжността на ищцата е единствена в клона на предприятието и като специфична е несъпоставима с другите длъжности. Длъжността „юрисконсулт“ е съкратена в предприятието в национален мащаб. Няма останали други лица на тази длъжност, независимо дали са пенсионери или не.

Оспорват се претендираните от ищцата размери на всички обезщетения. Те имат

погрешна база за изчисление. Освен това са посочени brutните размери на обезщетенията, а те са облагаеми. Не следва да се имат предвид и т.н. „социални разходи“ и „допълнителни трудови възнаграждения за ангажирано време“, които нямат постоянен характер. Прави се възражение за недължимост на възнаграждения и обезщетения. При извършени плащания на 18.07.2019г., 18.09.2019г., 16.10.2019г., на 23.10.2019г. и на 06.11.2019г. всички начислени и дължими суми към ищцата са напълно изплатени. В случай, че работодателят бъде осъден да заплати обезщетение, страната прави възражение за прихващане с изплатеното от дружеството обезщетение по чл. 222, ал. 1 от КТ, вр. Чл. 52, ал. 3 от КТД за срок от един месец и половина, за периода от 16.07.2019г. до 29.08.2019г.

Моли се да бъдат отхвърлени предявените иски с правно осн. чл. 344, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от КТ, както и исковите с правно осн. чл. 220, ал. 1 от КТ, чл. 222, ал. 1, вр. Чл. 52, ал. 3 от КТД и чл. 224, ал. 1 от КТ, като неоснователни. Претендират се разноски.

Съдът като взе предвид събраните по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното:

Не се спори между страните и се установява от представените пред ВРС доказателства, че между „ТСВ“ ЕАД, клон Варна и Н. ИВ. Т. е било налице от 2001г. валидно трудово правоотношение, по силата на което последната е заемала длъжността „Юрисконсулт“.

На 15.07.2019г. на Н. ИВ. Т. е връчено предизвестие на осн. чл. 326, ал. 2, за прекратяване на трудовото правоотношение на осн. чл. 328, ал. 1 от КТ след изтичане на 30 дни от получаването му. Със заповед № РД-09-93/15.07.2019г. на управителя на „ТСВ“ ЕАД-клон Варна, трудовото правоотношение с Н. ИВ. Т. на длъжност „юрисконсулт“ в управление е прекратено, на осн. чл. 328, ал. 1, т. 2 от КТ /съкращаване в щата/, считано от 16.07.2019г. Заповедта е връчена на Т. на 15.07.2019г.

С решение № 256/03.05.2019г. на МС на РБ, Държавно предприятие „Транспортно строителство и възстановяване“ ЕАД е преобразувано в еднолично акционерно дружество с държано участие в капитала. Уговорено е изрично, че трудовите правоотношения с работниците и служителите на ДП „ТСВ“ се уреждат по реда на чл. 123 от КТ.

Не се спори между страните също, че Н. ИВ. Т. е член на Синдикат ТСВ към КНСБ и това се установява от представената от нея членска карта. Видно от приложените фишове за трудово възнаграждение от м.януари 2019г. до м.юли 2019г., тя е заплащала ежемесечно синдикален чл.внос.

Представен по първоинстанционното дело е КТД, сключен между ДП „ТСВ“, Синдикат ТСВ към КНСБ и Синдикат „Подкрепа“. В чл. 11, ал. 2 от КТД е уговорено, че при доказана необходимост от намаляване на персонала, страните по договора са се споразумели работодателят да пристъпва към прекратяване на трудови договори с работници и служители само след като освободи работещи пенсионери, а при реализирането на правото на избор-при спазване критериите при подбор. В чл. 11, ал. 4 от КТД е посочено, че страните са се споразумели, че работодателят не може да уволни работник или служител, член на Синдикатите, поради съкращаване на щата или при намаляване обема на работа, без

съгласието на ръководството на съответната синдикална организация. В чл. 52, ал. 3 от КТД пък е уговорено, че обезщетението по чл. 222, ал. 1 от КТ за времето, през което съкратеният работник или служител е останал без работа се определя в размер на БТВ за срок от един месец за заетите в публичната дейност и за срок от един месец и половина за заетите в основната дейност. Видно от заповед № РД-08-259/02.09.2019г. е наредено да се изплати на Н. ИВ. Т. обезщетение за оставане без работа поради уволнение на осн. чл. 328, ал. 1, т. 2 от КТ в размер на БТВ за срок от месец и половина.

Пред ВРС са изслушани показанията на водените от страните свидетели: И.И.И., бивш служител, водещ дела с ТСВ ЕАД, чиито показания съдът цени с приложение на разпоредбата на чл. 172 от ГПК, но като непосредствени и убедителни и Р.Т.С.-служител на ТСВ ЕАД, водени от ищцата, В.А.И.-служител на ТСВ ЕАД, воден от ответника и В.ЙО.-служител на ТСВ ЕАД, призован по инициатива на ищцата.

Св. Иванов поддържа, че предизвестията и заповедите за прекратяване на трудовото правоотношение са били връчени на него, на Е. М.и на Н.Т. в интервала между девет без нещо сутринта до 9.30ч. най-късно. Събрание за вземане на решение за уволнение на синдикалните членове, според него не е било провеждано, защото един от членовете В.ЙО. е бил по това време в командировка някъде на обект и не е могъл да участва и подпише протокола.

Другият св. С., който е един от членовете в синдикалното ръководство и подписал протокола за съгласие от 15.07.2019г. е обяснил на съда, че е подписал този протокол след 20.07.2019г., когато вече бил в отпуска, след позвъняване по телефона от страна на председателя А., върху капака на автомобила на последния, пред дома му. На 15.07.2019г. е бил на работа в работилницата, разположена на 250-300 метра от административната сграда, но никой нищо не го е карал да подписва, никой за нищо не го е търсил. А. не ги е събирал в случая, нито е споменавал такова нещо. Събрание на синдикалния комитет на 15.07.2019г. не е имало. Не е забелязал датата на събранието, посочена в протокола, който подписал, понеже погледът му бил привлечен от имената на лицата, за които се взема решението, предверявайки се на председателя.

Св. И. от своя страна е заявил, че на 15.07.2019г. с В.ЙО., който му е подчинен, били в командировка в Долни Раковец, близо до гр. Радомир. Предният ден при него дошъл ЙО. и му казал, че разговарял по телефона с А. А. и поискал да си отиде, защото ще имат синдикално събрание. Не му разрешил, понеже имали много работа. На другия ден към осем-осем и половина, малко след като започнали маневра му се обадил лично А. А. разтревожен и му казал, че Д. трябва да си дойде. И на него отказал, но А. продължил да го моли. Свидетелят го попитал не може ли въпросът да се реши по телефона. А. отговорил утвърдително. Тогава И. пуснал телефона на високоговорител и разбрал за уволнението на И., Н. и жена му на И.. А. А. попитал Д. съгласен ли е да бъдат уволнени. Д. изказал съгласието си. А. напомнил на Д., че трябва да подпише протокол. Д. отговорил, че като се върне ще го подпише.

Показанията на този свидетел се опровергават обаче от тези на В.ЙО.. Той

потвърждава, че е член на синдикалния комитет. Сочил, че от 14.07.2019г. до 19.07.2019г. е бил в командировка. Резултатът от проведено на 15.07.2019г. докато отсъства събрание, обективиран в протокол, той подписал на 20.07.2019г., когато се върнал във Варна. Обяснил е, че прекият му ръководител В. И. му съобщил, че се е обадил по телефона председателя на Синдиката с искане да го освободи от работа, но е отказал. Като се прибрал г-н А. му представил за подпис един протокол. Уточнява, че не е говорил с А. по телефона, нито с другите членове на синдикалния комитет, не е чул разговора с прекия му ръководител. Дори не е знаел за събранието на 15.07.2019г. А. му се обадил на 20.07.2019г., като се прибрал и в едно заведение на гарата донесъл протокола. Свидетелят поискал да се подпише с особено мнение, но председателят възразил, че няма къде да се впише.

Пред ВРС са изслушани заключенията по допуснатата ССЧЕ, допълнителната такава и СТЕ.

С оглед така установеното от фактическа страна, се налагат следните правни изводи:

Въззивната жалба е подадена в предвидения в чл. 259, ал. 1 от ГПК срок, от надлежно легитимирано лице-страна по спора, при наличието на правен интерес и срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което са допустими за разглеждане и следва прозласяване на въззивния съд по съществото на спора.

Ищцата, настояща въззиваема Н. И. Т. е предявила кумулативно съединени иски с правно осн. чл. 344, ал. 1, т. 1, т. 2, т. 3 и т. 4 от КТ, чл. 220, ал. 1 от КТ, чл. 222, ал. 1 от КТ и чл. 224, ал. 1 от КТ, с оглед прекратеното ѝ на осн. чл. 328, ал. 1, т. 2, предл. 2 от КТ трудово правоотношение със заповед № РД-09-93/15.07.2019г. на Управителя на „Транспортно строителство и възстановяване“ ЕАД. Съгласно нормата на чл. 328, ал. 1, т. 2, предл. 2 от КТ работодателят може да прекрати трудовия договор, като отправи писмено предизвестие до работника или служителя в сроковете по [чл. 326, ал. 2](#) при съкращаване на щата. В случая е връчвано предизвестие на Н. ИВ. Т. на 15.07.2019г. и същия ден-обжалваната заповед за уволнение.

Настоящият състав намира за основателни исковите претенции с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1, 2 и 3 от КТ, в които части се обжалва първоинстанционното решение. По произнасянето на съда по останалите предявени иски въззивна жалба няма. Възприема мотивите на съда за основателността на претенциите за отмяна на заповедта за прекратяването на трудовото правоотношение с Н. ИВ. Т. и за възстановяване на заеманат до уволнението длъжност „юрисконсулт“ и на осн. чл. 272 от ГПК препраща към тях. Независимо от това ще изложи и собствени мотиви, разглеждайки твърденията, съответно оспорванията на насрещната страна.

Възприема и изводите на ВРС за основателност на претенцията за дължимост на обезщетение от страна на работодателя, за оставането без работа от страна на Н. ИВ. Т. за период от 6 месеца след уволнението, но не и тези за размера, след извършване на прихващане на насрещното нейно задължение, представляващо заплатено ѝ от работодателя обезщетение по чл. 222, ал. 1 от КТ.

Във въззивната жалба са наведени няколко оплаквания за неправилност, незаконосъобразност и необоснованост на решението на ВРС. Едно от тях е приетото от първоинстанционния съд, че не е получено предварително съгласие на синдикалното ръководство за уволнението на ищцата-синдикален член. Това според въззивното дружество протИ.речи на приетото в ТР № 4/17.12.2013г. на ВКС по т.д. № 4/2013г., ОСГК, че решението на колективния синдикален орган, както по отношение на съображенията, които са го мотивирали, така и по отношение спазването на установената с устава на съответната

синдикална организация процедура, не подлежи на съдебен контрол. Синдикалната организация е трето за спора лице и работодателят не е в състояние да упражнява контрол върху законосъобразността и целесъобразността на взетите от това трето лице решения, а по КТД е длъжен само да се съобразява с тях. Съдът неправилно е приел, че липсва предварително съгласие на синдикалното ръководство за уволнение на ищцата, като при липсата на норматинто уреден в синдикалния устав ред за вземане на решения, е приложил този по ЗЮЛНЦ. Неправилно са интерпретирани и събраните по делото доказателства. Неоснователни са.

Според разпоредбата на чл. 333, ал. 4 от КТ, когато това е предвидено в колективния трудов договор, работодателят може да уволни работник или служител поради съкращаване на щата или при намаляване на обема на работата след предварителното съгласие на съответния синдикален орган в предприятието.

Видно от чл. 11, ал. 4 от КТД, сключен от ДП „ТСВ“ и Синдикат ТСВ към КНСБ и Синдикат „Подкрепа“ от 2018г., страните са уговорили помежду си, че не може да се уволни работник или служител, член на Синдикатите, поради съкращаване на щата, без съгласието на ръководството на съответната синдикална организация.

Видно от представената по първоинстанционното дело заповед № РД-09/93/15.07.2019г. на управителя на „ТСВ“ ЕАД-клон Варна, трудовото правоотношение с Н. ИВ. Т. на длъжност „юрисконсулт“ е прекратено на осн. чл. 328, ал. 1, т. 2-поради съкращаване в щата. Следва да бъде прието, че такова действително е извършено с оглед взетото от Съвета на директорите на „ТСВ“ ЕАД решение, обективизирано в протокол № 5/10.07.2019г., за утвърждаване на ново щатно разписание, противно на наведеното от ищцата в исковата молба твърдение. Според утвърденото щатно разписание № 1782/11.07.2019г., в сила от 15.07.2019г. , за разлика от това № 947/04.04.2019г., в сила от 08.04.2019г. броят длъжности е намален от 179 на 163 и конкретно длъжността „юрисконсулт“ липсва. Дори и да е много юридическата работа в предприятието, както твърди Т. и не може да се върши от друго поради спецификата ѝ, видно се справя и без да поддържа длъжност „юрисконсулт“ по щатно разписание, като ползва услугите на адвокат, както по настоящото дело. Длъжността „Юрисконсулт“ е била единствена и няма щатна бройка, заемана от пенсионер.

Няма спор, че Н. ИВ. Т. е член на Синдикалната организация при „ТСВ“ ЕАД, а видно от представените фишове за получените от нея трудови възнаграждения за 2019г. тя ежесечно и до уволнението си е заплащала синдикален членски внос.

Според цитираните по-горе разпоредби от КТ и КТД на „ТСВ“ ЕАД, за уволнението на синдикалния член Н.Т., работодателят е следвало да вземе предварителното съгласие на ръководството на синдикалния орган на съответната синдикална организация. Видно от отправеното до председателя на синдиката искане изх. № 870/15.07.2019г. управителят на „ТСВ“ ЕАД-клон Варна е поискал **неговото** писмено съгласие за съкращаването на Н. ИВ. Т. на длъжност „юрисконсулт“. Председателят на Синдикат към „ТСВ“ ЕАД-клон Варна инж. А. А. е отговорил със становище вх. № 776/15.07.2019г.г., че **е съгласен** Н. ИВ.

Т.-„юрисконсулт“ в Управлението да бъде съкратена на осн. чл. 328, ал. 1, т. 2 от КТ. Така поисканото и даденото съгласие, съгласно използваната глаголна форма-първо лице, единствено число на глагола „съм“, говори за дадено еднолично становище на председателя на Синдиката, а не това на ръководството му като колективен орган. Вярно, че писменото съгласие би могло да бъде подписано от председателя А. А., но ако то отразява взетото такова на колективния орган. Видно, не такъв е конкретния случай.

В подкрепа на тезата, че съгласието изхожда от колективния орган на Синдиката, а не само от председателстващото го лице, работодателят е приложил по първоинстанционното дело протокол от 15.07.2019г., подписан от председателя на СО при „ТСВ“ ЕАД клон Варна А. А. А. и членовете Н.Е.Ш., В.ЙО. и Р.Т.С., като Синдикален комитет. В протокола е отразено, че след запознаване с писма изх. №№ 869, 870, 871 и 873/15.07.2019г. е взето решение за даване на съгласието от подписалите го лица за прекратяване на трудовото правоотношение на служителите И.И.И., Е.К.М., С.М.П. и Н. ИВ. Т., на осн. чл. 328, ал. 1, т. 2 от КТ /поради съкращаване на щата/. С този протокол би следвало да бъде прието за доказано взетото от колективния орган на Синдиката при „ТСВ“ ЕАД решение-съгласие. Действително, както сочи ищцата Н.Т., съществуването на този протокол не е отразено в заповед № РД-09/93/15.07.2019г. на управителя на „ТСВ“ ЕАД-клон Варна. По-важното е, че настоящият състав намира за доказано, че двама от членовете удостоверили даденото съгласие с подписите си не са били канени за обсъждане на предложенията, не са присъствали при оформянето на протокола, като В.ЙО. го е подписал чак на 20.07.2019г., а Р.Т.С.-след 20.07.2019г. и далеч след връчване на заповедта за уволнение на Н. ИВ. Т. на 15.07.2019г., към който момент най-късно съгласието на съответния синдикален орган е следвало да бъде налице. В.ЙО. е бил в командировка извън Варна и се е върнал в града на 20.07.2019г., когато се е подписал върху протокола, представен му от председателя на Синдиката. Това се установява от обясненията на самия В.ЙО., подкрепени от показанията на свидетеля И.И.И. и представените по първоинстанционното дело писмени доказателства-заповеди за командировка № РД-11-804/12.07.2019г. и № РД-11-814/12.07.2019г. Не дава вяра на показанията на свидетеля В.А.И., заинтересован в полза на работодателя, че председателят на Синдиката А. А. му се е обадил на 14.07.2019г., настоявайки В.ЙО. да се яви на насроченото събрание на синдикалния комитет за даване съгласие за уволнение на колеги, сред които Н.Т., но получавайки отказа му, Йордан ЙО. се е съгласил, поемайки ангажимента, като се върне във Варна да подпише протокола, т.к. показанията му, ценени от съда с приложение на разпоредбата на чл. 172 от ГПК остават изолирани и неподкрепени от други доказателства. Дори и да е било така, следва да се има предвид, че съгласието, според практиката на ВКС, следва да е било дадено писмено, а не устно, както в случая, понеже самата заповед за уволнение, за законосъобразността на която е от значение съгласието, следва да е в писмена форма. Съдът дава вяра на показанията на Р.Т.С., който поддържа, че на 15.07.2019г. нито е имало събрание на синдикалния комитет, нито е търсен на този ден, въпреки, че е бил на местоработата си. Председателят на синдиката му се обадил след 20.07.2019г., когато вече е бил в отпуск за подпис на протокола за съгласие и той, предверявайки се го е подписал, без да обърне внимание на посочената в него дата. Това,

че е бил в отпуск след 20.07.2019г. е видно от приложената по първоинстанционното дело таблица за отчитане явяването/неявяването на работа през м.юли 2019г. Макар и служител на „ТСВ“ ЕАД с показанията си този свидетел подкрепя твърденията на ищцата. Настоящият състав прави извода, че след като свидетелите Йордан Вълчев ЙО. и Р.Т.С. не са участвали в заседание на синдикалното ръководство, проведено на 15.07.2019г., то дори и да е взето решение за даване на съгласие за уволнение на служители поради съкращаване в щата от страна на другите двама члена, не може да се окачестви като такова на колективния орган. Всичко това всъщност поставя под съмнение датировката на представения по първоинстанционното дело протокол, посочена като 15.07.2019г. и изготвянето му преди уволнението на Н.Т..

Дори и да се приеме, че в протокола от 15.07.2019г. е обективизирано съгласието на синдикалното ръководство на Синдиката при „ТСВ“ ЕАД, чрез подписването му от председателя и секретаря на колективния орган, то недоказано остава, че становището, изхождащо от председателя А. А. е било налице при работодателя към момента на уволнение на служителите, сред които и Н.Т.. Видно от заключението на вещото лице по допуснатата СТЕ, след справка с данните от деловодната система на дружеството-работодател, предизвестието връчено на Н.Т. е регистрирано в 09.40ч. Според показанията на свидетеля Ивелин Иванов, на всички съкратени служители са били връчени предизвестията и заповедите за уволнение непосредствено едни след други. Но искането за даване на съгласие за съкращаването на длъжността „юрисконсулт“, заемана от Н.Т. до Синдикалния орган е изходирано в 11.22ч. Следователно към момента на връчване на заповедта № РД-09-93/15.07.2019г. дадено съгласие не е имало. Дори и да се приеме, че заповедта е била връчена на Т. по-късно, то следва да се има предвид посоченото по-горе, че искането за съгласие на синдикалния орган е с изходящ номер в 11.22ч., а видно становището-съгласие според записванията в деловодната система на работодателя е постъпило в 11.28ч. Няма как да бъде прието, че за този твърде кратък период от време-само няколко минути, искането за становище е стигнало до председателя на синдикалното ръководство, той е свикал колективния орган, взето е решение, съставен е протокола и е изпратен на работодателя. Не следва да бъде прието, че по-рано и дори предния ден е заседавал органът и е било взето решение, след като искането за съгласие е изпратено на 15.07.2019г. най-рано в 11.22ч., а самият председател на Синдиката са е запознал с новото щатно разписание, в сила от 15.07.2019г. на 15.07.2019г., според удостовереното от самия него върху документа. В конкретният казус, проблем създава това, че заповедта за уволнение на Н.Т. услужлИ. не е вписана в изходящия регистър на „ТСВ“ ЕАД, за разлика от останалите изходящи и входящи документи и противно на изискването на чл. 14 от Инструкция за организацията и технологията на документооборота в поделение ТСВ-Варна. Вярно, че невписването на заповедта за уволнение не може да бъде отменена само поради това нарушение, както е възразил процесуалния представител на дружеството, но ако беше, записът би бил доказателство, че към момента на уволнението съгласие на Синдикалния орган е било налице, а сега е останало недоказано, въпреки, че тежестта е била за работодателя.

Заповедта за уволнение е незаконосъобразна поради неспазване разпоредбата на чл. 333, ал. 4 от КТ и чл. 11, ал. 2 от КТД. След ва да бъде отменена. Искът с правно осн. чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ е основателен и следва да бъде уважен. Първоинстанционното решение в тази част следва да бъде потвърдено.

С оглед основателността на иска с правно осн. чл. 344, ал. 1 от ГПК, основателен е и искът с правно осн. чл. 344, ал. 1, т. 2 от КТ за възстановяването на Н. ИВ. Т. на заеманата до уволнението длъжност "юрисконсулт". Обжалваното решение следва да бъде потвърдено и в тази си част.

По основателността на иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3, вр. чл. 255, ал. 1 от КТ, настоящият състав намира следното:

Щом е основателен искът с правно осн. чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ за времето, в което ищцата е останала без работа поради незаконното уволнение, работодателят ѝ дължи обезщетение, но за не повече от шест месеца. Според представените по първоинстанционното дело доказателства-препис от трудова книжка и служебна бележка № 60-03-02-2233/16.01.2020г., изд. от МТСП „АЗ“, в периода от 16.07.2019г. до 16.01.2020г. Н.Т. е била без работа. Дължимото от работодателя обезщетение може да бъде изчислено като размерът на БТВ след облагане-удържан ДОД се умножи по 6 месеца и се прихване при отмяната на заповедта за уволнение направеното от работодателя плащане на обезщетение по чл. 222 от КТ, с оглед направеното възражение в този смисъл.

Първоинстанционният съд се е позовал на заключението на вещото лице, като е възприел, че последният пълен отработен от ищцата месец е м.юни 2019г. и БТВ е в размер на 1199.52лв. Видно от основното заключение БТВ за предходния уволнението месец, според нормата на чл. 228 от КТ е в размер на 1242.02лв. Не е следвало вещото лице да изважда от последно посочената сума, сумата от 42.50лв., посочена като социални разходи и ВРС да приема това безкритично. Според представените по първоинстанционното дело фишове за 2019г., това плащане има постоянен характер, следователно е формиращо БТВ на ищцата, по смисъла на чл. 15, ал. 2 от Наредба за структурата и организацията на работната заплата. Върху БТВ се дължи ДОД в размер на 10% или 124.20лв. и ако се пресметне това отчисление, по израза 1242.02лв. – 124.20лв. по методиката приложена от вещото лице в Таблица № 1 от допълнителното заключение, за да се получи стойност в графата „НЕТО чиста сума за получаване“, то разликата би била 1117.82лв. Това е размерът на БТВ на Н.Т. след дължимите отчисления за ДОД. Умножим ли този размер на БТВ по 6 месеца, би се получил дължимият ѝ се размер на обезщетението по чл. 225, ал. 1 от КТ или сумата от **6706.92лв.**

Работодателят обаче е направил възражение за прихващане в случай на уважаване на иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3, вр. чл. 225, ал. 1 от КТ, с изплатеното на Н.Т. обезщетение по чл. 222, ал. 1 от КТ, което не ѝ се следва в случай на отмяна на уволнението. Това възражение е основателно. Би следвало да се прихване от дължимата сума 6706.92лв. насрещното задължение от **1547.51лв.**, посочено от вещото лице отново в нетен размер в

допълнителното заключение. Разликата този път е дължимия от работодателя размер от **5159.41лв.**

Предвид изводите на настоящата инстанция, първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено в частта на сумата от **5159.41лв.**, представляваща дължим размер на обезщетението след извършено прихващане с насрещно задължение в размер на **1547.51лв.**, в частта, в която искът е отхвърлен за **разликата над 5649.61лв. до признатия за дължим размер 6706.92лв. или за сумата от 1057.31лв.** поради извършеното прихващане и в частта в която е отхвърлен иска за **разликата над 7197.12лв. до претендираните 7452.12лв., като неоснователен.** Следва да бъде отменено решението в частта на присъденото обезщетение след извършено прихващане за **разликата над 5159.41лв. до присъдените 5649.61лв. или за сумата от 490.20лв.** и исковата претенция отхвърлена в тази част, поради това, че с тази разлика се извършва прихващане със същото насрещно вземане, както и в частта, в която е отхвърлен иска за **разликата над 6706.92лв. до 7197.12лв. поради извършено прихващане** и отхвърля в тази част като неоснователен, но потвърди в частта за разликата над 7197.12лв. до претендираните 7452.12лв., като неоснователен.

Настоящият състав не разполага с правна възможност да се произнесе по размера на разноските, определен от ВРС, т.к. няма постъпила частна жалба срещу определение № 264796/18.12.2020г. по гр.д. № 14461/2019г. на ВРС. С оглед обаче изхода на спора, съдът следва да преизчисли дължимите по първоинстанционното решение разноси, но само доколкото в една част първоинстанционното решение е отменено. Предвид частичната отмяна на присъденото обезщетение по чл. 344, ал. 1, т. 3, вр. чл. 225, ал. 1 от КТ, разноските в полза на Н.Т. по чл. 78, ал. 1 от ГПК следва да бъдат намалени от 425.00лв. на 392.31лв., като за тази разлика обжалваното решение следва да бъде отменено. Н.Т. следва да бъде осъдена да заплати в полза на „ТСВ“ ЕАД допълнително още 35.71лв. Дължимата в полза на ВРС от „ТСВ“ ЕАД сума на осн. чл. 78, ал. 6 от ГПК съдът определя на 721.47лв., доколкото дължимата за уважения по чл. 344, ал. 1, т. 3, вр. чл. 225, ал. 1 от КТ иск е в размер на 206.38лв., според уважената част. За разликата над 721.47лв. до определените 813.09лв. първоинстанционното решение следва да бъде отменено.

При определяне разноските за въззивната инстанция, следва да бъде посочено, че няма никакво основание същите да бъдат възложени в тежест на ответното дружество.

Разноските по делото се присъждат по правилата на чл. 78 от ГПК и в зависимост от уважената, съответно отхвърлената част от претенциите. Няма предвидена възможност разноските да се поставят изцяло в тежест на ответната страна ако тя е станала причина за завеждане на делото. Само въззиваемата е поискала присъждане на разноси, предвид изявлението на въззивната страна, чрез процесуалния ѝ представител, че не претендира такива в о.с.з. на 12.10.2021г. Не се следват разноси на въззиваемата, доколкото не е представила доказателства за действително сторените такива.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260642/12.10.2020г., поправено с решение № 262040/23.06.2021г., двете постановени по гр.д. № 14461/2019г. на XXX състав на ВРС, в частта, с която е признато за незаконно уволнението на Н. ИВ. Т., ЕГН *****, с адрес: гр. Варна, ул. „*** извършено със Заповед № РД-09-93/15.07.2019 г. на управителя на „Транспортно строителство и възстановяване“ – клон Варна – Д.С., на осн. чл. 328, ал. 1, т. 2

КТ, поради съкращаване на щата и е отменено, на осн. чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ и в частта с която Н. ИВ. Т., ЕГН *****, с адрес: гр. Варна, ул. „*** е възстановена на заеманата преди уволнението длъжност „юрисконсулт „ в „Транспортно строителство и възстановяване“, Клон – Варна, на осн. чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260642/12.10.2020г., поправено с решение № 262040/23.06.2021г., двете постановени по гр.д. № 14461/2019г. на XXX състав на ВРС, в частта с която „Транспортно строителство и възстановяване“ ЕАД, ЕИК 205677435 със седалище и адрес на управление гр. София, район „Н.“, ул. „К.Б.“, № 14, представлявано от изпълнителния директор Б.Н.ДЖ., е осъдено да заплати на Н. ИВ. Т., ЕГН *****, с адрес: гр. Варна, ул. „*** сумата от 5 159.41 лв., представляваща обезщетение за оставане без работа поради незаконно уволнение за периода от 16.07.2019г. до 16.01.2020г., след извършено прихващане с насрещното задължение към „Транспортно строителство и възстановяване“ ЕАД, ЕИК 205677435 в размер на сумата от 1547.51лв., представляваща заплатено от работодателя на осн. чл. 222, ал. 1 от КТ обезщетение, на осн. чл. 344, ал. 1, т. 3 вр. чл. 225, ал. 1 от КТ, като **ОТМЕНЯ** решение № 260642/12.10.2020г., поправено с решение № 262040/23.06.2021г., двете постановени по гр.д. № 14461/2019г. на XXX състав на ВРС, в частта за разликата над сумата от 5159.41лв. до присъдените 5649.61лв. и вместо това **ПОСТАНОВЯВА**:

ОТХВЪРЛЯ иска на Н. И. Т., ЕГН *****, с адрес: гр. Варна, ул. „*** срещу „Транспортно строителство и възстановяване“ ЕАД, ЕИК 205677435 със седалище и адрес на управление гр. София, район „Н.“, ул. „К.Б.“, № 14, представлявано от изпълнителния директор Б.Н.ДЖ., действащ чрез управителя на „Транспортно строителство и възстановяване“ ЕАД-клон Варна-Д.М.С., за присъждане на обезщетение с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 вр. чл. 225, ал. 1 от КТ, за разликата над 5159.41лв. до присъдените 5649.61лв. или за сумата от 490.20лв., поради това, че с тази сума се извършва прихващане с насрещно задължение към „Транспортно строителство и възстановяване“ ЕАД, ЕИК 205677435 **в общ размер на сумата от 1547.51лв.**, представляващ заплатено от работодателя на основание чл. 222, ал. 1 от КТ обезщетение.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260642/12.10.2020г., поправено с решение № 262040/23.06.2021г., двете постановени по гр.д. № 14461/2019г. на XXX състав на ВРС, в частта в която е отхвърлен иска на Н. И. Т., ЕГН *****, с адрес: гр. Варна, ул. „*** срещу „Транспортно строителство и възстановяване“ ЕАД, ЕИК 205677435 със седалище и адрес на управление гр. София, район „Н.“, ул. „К.Б.“, № 14, представлявано от изпълнителния директор Б.Н.ДЖ., действащ чрез управителя на „Транспортно строителство и възстановяване“ ЕАД-клон Варна-Д.М.С., за присъждане на обезщетение с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 вр. чл. 225, ал. 1 от КТ, за разликата от 5649.61лв. до 6706.92лв. или за сумата от 1057.31лв., поради това, че с тази сума се извършва прихващане с насрещно задължение към „Транспортно строителство и възстановяване“ ЕАД, ЕИК 205677435 **в общ размер на сумата от 1547.51лв.**, представляващ заплатено от работодателя на основание чл. 222, ал. 1 от КТ обезщетение.

ОТМЕНЯ решение № 260642/12.10.2020г., поправено с решение № 262040/23.06.2021г., двете постановени по гр.д. № 14461/2019г. на XXX състав на ВРС, **в частта** в която е отхвърлен иска на Н. И. Т., ЕГН *****, с адрес: гр. Варна, ул. „***“ срещу „Транспортно строителство и възстановяване“ ЕАД, ЕИК 205677435 със седалище и адрес на управление гр. София, район „Н.“, ул. „К.Б.“, № 14, представлявано от изпълнителния директор Б.Н.ДЖ., действащ чрез управителя на „Транспортно строителство и възстановяване“ ЕАД-клон Варна-Д.М.С. за **разликата над сумата от 6706.92лв. до признатата за дължима сума от 7197.12лв.**, поради извършено прихващане и вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ иска на Н. И. Т., ЕГН *****, с адрес: гр. Варна, ул. „***“ срещу „Транспортно строителство и възстановяване“ ЕАД, ЕИК 205677435 със седалище и адрес на управление гр. София, район „Н.“, ул. „К.Б.“, № 14, представлявано от изпълнителния директор Б.Н.ДЖ., действащ чрез управителя на „Транспортно строителство и възстановяване“ ЕАД-клон Варна-Д.М.С., за присъждане на обезщетение с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 вр. чл. 225, ал. 1 от КТ, за **разликата над сумата от 6706.92лв. до сумата от 7197.12лв.**, като неоснователен.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260642/12.10.2020г., поправено с решение № 262040/23.06.2021г., двете постановени по гр.д. № 14461/2019г. на XXX състав на ВРС, **в частта** в която е отхвърлен иска на Н. И. Т., ЕГН *****, с адрес: гр. Варна, ул. „***“ срещу „Транспортно строителство и възстановяване“ ЕАД, ЕИК 205677435 със седалище и адрес на управление гр. София, район „Н.“, ул. „К.Б.“, № 14, представлявано от изпълнителния директор Б.Н.ДЖ., действащ чрез управителя на „Транспортно строителство и възстановяване“ ЕАД-клон Варна-Д.М.С., за присъждане на обезщетение с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 вр. чл. 225, ал. 1 от КТ, за **разликата над сумата от 7197.12лв., до сумата от 7452.12лв.**, като неоснователен.

О Т М Е Н Я решение № 260642/12.10.2020г., поправено с решение № 262040/23.06.2021г., двете постановени по гр.д. № 14461/2019г. на XXX състав на ВРС, **в частта** в която „Транспортно строителство и възстановяване“ ЕАД, ЕИК 205677435 със седалище и адрес на управление гр. София, район „Н.“, ул. „К.Б.“, № 14, представлявано от изпълнителния директор Б.Н.ДЖ., действащ чрез управителя на „Транспортно строителство и възстановяване“ ЕАД-клон Варна-Д.М.С. е осъдено да заплати на Н.И. Т., ЕГН *****, с адрес: гр. Варна, ул. „***“ разноски за първата инстанция за **разликата над 392.31лв. до присъдените 425.00лв.**, на осн. чл. 78, ал. 1 от ГПК и **в частта** в която „Транспортно строителство и възстановяване“ ЕАД, ЕИК 205677435 със седалище и адрес на управление гр. София, район „Н.“, ул. „К.Б.“, № 14, представлявано от изпълнителния директор Б.Н.ДЖ., действащ чрез управителя на „Транспортно строителство и възстановяване“ ЕАД-клон Варна-Д.М.С. е осъдено да заплати по сметка на ВРС разноски и държавни такси за **разликата над 721.47лв. до присъдените 813.09лв.**, на осн. чл. 78, ал. 6 от ГПК.

ОСЪЖДА Н. И. Т., ЕГН *****, с адрес: гр. Варна, ул. „***“ да заплати на

„Транспортно строителство и възстановяване“ ЕАД, ЕИК 205677435 със седалище и адрес на управление гр. София, район „Н.“, ул. „К.Б.“, № 14, представлявано от изпълнителния директор Б.Н.ДЖ., действащ чрез управителя на „Транспортно строителство и възстановяване“ ЕАД-клон Варна-Д.М.С., допълнително разноси за първата инстанция в размер на **още 35.71лв.**, на осн. чл. 78, ал. 3 от ГПК.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок, считано от датата на връчване на препис на страните, при условията на чл. 280 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____